Orienteering magazine number one

HALOKEENI

HEINÄKUU 2/2013 (129)

Jukolan jälkipyykki
Kesän kuvia
Pentti Puronurmi

HALOKEENI MAGAZINE

Julkaisija:
Tampereen Pyrinnön Suunnistusjaosto
Pyrinnön toimisto:
Pyhäjärvenkatu 5 H 33200 Tampere
Päätoimittaja:
Saana Vahvelainen
(saana.vahvelainen@pp.inet.fi)
Toimituskunta:
Suvi Harju
Tytti Kirvesmies
Taitto:
Mikko Paunu
Kuvat:
Juho Kinni
Lammikko
Kimmo Hirvonen /WOC2013
pyrinto.tk
Olli Levaniemi/Jämsä-Jukola
Lasse Harju/Jämsä-Jukola

Seuraavan lehden materiaalien viimeinen jättöpäivä on 25. syyskuuta 2013. Materiaali lähetetään sähköpostilla osoitteeseen: halokeenimagazine@gmail.com

Painos: 360kpl
Painopaikka: Multiprint Tampere

Web: www.pyrinto.tk

Kansi: Huippuliigaa Teiskossa 2013

Takakansi:
Jukola. Olli Levaniemi/Jämsä-Jukola

Pääkirjoitus

Kesä 2013 on jo pitkällä. Jukola on juostu, juhannus on vietetty ja on aika suunnata katseet, ja itsellä myös töppöset, kohti Vuokatin MM-kisoja. On äärimmäisen hienoa lähteä kannustamaan kotikisoihin suomalaisia suunnistajia, kun heidän joukossa on peräti kolme pyrintöläisnaista, onnea siis maajoukkuevalinnoista vielä Anni-Maijalla, Sailalle ja Venlalle. Joka matkalle (uskon siis, että myös viestiin :)) saa lähteä punavalkoisin mielin.

Olemmekin tähän lehteen koonneet juttuja pitäen silmällä juuri Vuokatin MM-kisoja, unohtamatta kuitenkaan muutama viikko sitten juostua Jukolan viestiä. Itse koin Jukolan alla perjantaina karvaan pettymyksen, kun jouduin sairastumisen vuoksi perumaan oman juoksuni. Olisin halunnut päästä vauhdikkaalle kankaalle muiden Venlojen kanssa suunnistamaan. Tosin nyt ehdin seurata koko viestin ja jännittäväksihän sekin kävi.

Toimituskunnassa on hihkuttu innosta, kun olemme saaneet niin paljon lukijoilta ajatuksia ja kokemuksia Jämsä-Jukolasta. Kiitos niistä!

Kesäterveisin,

Saana

HALOKEENI MAGAZINE
proudly presents

MM-kilpailut Vuokatissa	s. 4-7
Tiomila 2013	s. 8-9
Jämsä-Jukola 2013	s. 10-13
OPK:n kesäterveiset kuvina	s. 14-16
SM-kilpailut Mikkelissä ja Puumalassa	s. 16-17
Suunnistajan kesätyöt	s. 18-19
Rasti hukassa? Ei kun ruudussa!	s. 20
Pyrintöläisen päiväkirja TE	s. 21
Pentti Puronurmi 1918-2013	s. 22-23

Arvokisat 2013

Saana Vahvelainen

Tämän vuoden suunnistuskesä on erityisen hieno siitä syystä, että pääsee jälleen seuraamaan Suomessa käytäviä maailmanmestaruuskisoja. Edellisistä Suomessa pidetyistä mm-kisoistahan on vierähtänyt jo 12 vuotta. Moni meistä oli silloin hyvin erilaisessa tilanteessa. Osa tiukasti kiinni vaativissa kisajärjestelyhommissa ja olihan pyrintöläisillä silloinkin edustus kotikisoissa.

Itse oli vuonna 2001 pieni 10-vuotias suunnistajan alku, joka oli erityisen innostunut kannustamaan suomalaisia menestykseen. Täytyy tässä yhteydessä myös paljastaa, että katsoin videolta vielä pitkään huimaa suomalaismenestykseen johtanutta viestikisaa, ja sain pienet siskonikin katsomaan sitä kanssani, huijaamalla ja arvuuttelemalla, että kukahan sen tällä kertaa voittaa.

Onneksi tänäkin vuonna saa kisoihin lähteä ei vain sinivalkoisin vaan myös punavalkoisin silmin. On ne naisemme vaan niin hyviä, kun Venla (sprintti ja keskimatka), Saila (keskimatka) ja Anni-Maija (pitkä matka) pokkasivat Juhannuksena juostuissa katsastuksissa itsellensä maajoukkuepaikat.

Aikuisten MM-kisojen lisäksi pyrintöläiset lähtevät taistelemaan arvokisamitaleista Tshekkiin kesäkuun lopussa. Erityisen hienoa tämä on siksi, että nyt siellä on pitkän tauon jälkeen pyrintöläispoikia edustustehtävissä ja vielä kaksin kappalein.

Halokeeni Magazine haastatteli Jukola viikonloppuna jo arvokisapaikkansa varmistaneita pyrintöläisiä. Aleksi ja Elias valittiin nuorten mm-kisoihin ja Venla on nimetty jo Vuokatin MM-sprinttiin.

Venla Niemi

HM:Minkälainen sprinttikatsastus itseltäsi oli?

VN: Surkea. En päässyt Turun sprinttikarsinnasta jatkoon enkä näin tärkeimpään MM-sprinttikatsastukseen. Koska muidenkaan naisten viimeisimmät sprinttinäytöt eivät olleet päätä huimaavia, omat vanhat kv-näyttöni riittivät.

HM: Millaisin mielin valmistaudut tulevan viikonlopun loppuihin katsastusmatkoihin? Onko sinne helpompi lähteä, kun paikka Vuokattiin on jo varmistunut?

VN: Onhan mulla selvästi paineettomampi tilanne kuin ilman valmista mm-paikkaa olisi. Lisäksi toukokuun leirin harjoituskisat samoissa maastotyypeissä menivät sen verran hyvin, että luotan osaavani tuolla Juuan vaaroilla suunnistaa. Keskityn vain keskimatkan katsastukseen.

HM: Minkälaisia tavoitteita sulla on Vuokattiin, erityisesti tälle sprinttimatkalle, kun siihen edustuspaikka on jo varmistunut?

VN: Talvella kerroin sprintin tavoitteekseni parantaa viime vuoden 6. sijaa, mutta näin kilpailun lähestyessä tavoite on kääntynyt suoritukseen. Tavoitteena on valmistautua etukäteen niin hyvin, että voin lähtöviivalla ja koko kilpailun ajan luottaa omaan tekemiseeni täysin ja näin tehdä nopeasti mahdollisimman monta oikeaa reitinvalintaa ihan radan loppuun asti.

HM: Minkälainen sprinttikisa Vuokatissa on tulossa?

VN: Odotuksena on, että ratamestarit ovat rakentaneet tasaiseen Sotkamon keskustaan lisää aitoja vaikeuttamaan reitinvalintoja. Viime vuoden NORT-sprintti Kajaanissa antaa hyvin osviittaa ratamestarien tyylistä, eli hyvin tekninen ja oivalluksia vaativa sprintti tulee olemaan. Fyysistä lisähaastetta saadaan harjusta, jonka rinne tullaan nousemaan jossain vaiheessa kisaa. Tämän jälkeen ajatusten koossa pitäminen ja juoksuvauhdin ylläpito hapoista huolimatta ratkaissee monta loppusijaa.

Aleksi Niemi ja Elias Kuukka

HM: Millä mielellä lähdit Tshekkiin katsastuksin?

AL: Lähdin Tshekin katsastusreissulle hyvillä fiiliksillä. Luotto oli kova omaan tekemiseen vaikka keväällä olikin jalkavaivojen takia juoksutaukoa yli kuukausi.

EK: Lähdin katsastuksiin luottavaisin mielin. Tiesin että jos saavun kummassakin kisoissa maaliin väsyneenä mutta puhtaalla suorituksella, olen kisoissa.

HM: Aleksi, millainen oli sprintin karsinta, jossa olit hienosti toinen?

AL: Keskimatka meni huonosti ja pitkällä matkalla olin kolmas, joten tiesin, että sprintissä pitää onnistua ja päästä ainakin kolmen joukkoon. Päätin kuitenkin lähteä tekemään omaan suoritusta ja katsoa mihin se riittää, ja se riitti toiseen sijaan.

HM: Elias, entäs millainen oli keskimatkan katsastus, jonka voitit ylivoimaisesti?

EK: Keskimatkan katsastus oli haastava ja varmasti hyvin samanlainen kuin kisojen keskimatkakin on. Siellä tehtiin paljon virheitä.

HM: Millainen kokonaisfiilis jäi katsastuksista?

AL: Reissusta jäi tosi hyvä maku suuhun kun sai kaksi onnistumista.

EK: Katsastuksien kokonaisfiilis jäi vähän laimeaksi

HM: Millä mielen odottelit valintojen julkaisua?

AL: Valintojen odottelu oli todella jännittävää.

EK: Odottelin joukkueen julkaisua vihaisena ja jännittyneenä, pelkäsin, etten pääse kisoihin.

HM: Kuinka valmistaudut ensimmäisiin arvokisoihisi ja onko sulla sinne jotain tavoitteita?

AL: Valmistaudun samalla lailla kuin muihinkin tärkeisiin kisoihin eli katselen paljon vanhoja karttoja ja piirrän mallivälejä. Lisäksi käyn kisasivuilla katselemassa päivityksiä ja mietin mielessäni millaista siellä tulee olemaan kilpailuissa ja lähtöhetkellä, ettei kaikki tule hirveänä yllätyksenä. Päällimmäisenä tavoitteena on saada kokemusta ja tehdä omat hyvät suoritukset jokaisessa kisassa.

EK: Harjoittelen maltillisesti. Kevyet kevyinä ja kovat kovaa. Teen mielikuvaharjoituksia vanhoilla kartoilla ja suunnittelen niille ratoja. Yritän muutenkin olla jännittämättä liikoja ja lähden hakemaan kisoista mitalia.

aninkainen.fi
Kiinteistövälitys *Se tuttu ja turvallinen.*
www.aninkainen.fi

Haluatko pitää asuntosi myynnissä, vai myydä sen?

Parasta palvelua, parasta asiantuntemusta, parasta markkinointia. **Siinä salaisuutemme.**

Tampere

Hatanpään valtatie 8, 33100 Tampere
Päivystys 050 569 9663

Varaa heti oma maksuton arviokäyntisi numerosta 050 569 9663

Välityspalkkio 4.96% sis.alv. tai sopimuksen mukaan.

MM - ennakko

Suvi Harju

Tiedotusvälineet spekuloivat kyllästymiseen asti lähestyvien MM-kisojen joukkuevalintoja, voittajia ja muita mitalisteja. Juokseeko joku kaikki matkat? Kuinka monta maailmanmestaruutta Kauppi voittaa? Jos haet vastauksia näihin kysymyksiin, vaihda lehteä, sillä Halokeeni keskittyy tällä kertaa asioihin, jotka eivät ole saaneet muualla ansaitsemaansa huomiota.

Sprinttimuotia

Ensimmäisenä ratkeaa sprintin maailmanmestaruus. Jokainen pyrintöläinen tietää ketä kannustaa (Venla) ja voittajat ratkeavat aikanaan. Katsojan kannalta olennaisinta on kuitenkin silmänilo, ja sitähän sprintissä riittää. Näkyvissä on säärtä ja reittä ja käsivartta ja ehkä napaakin hyvällä tuurilla. Mikä on sprinttisukan pituus tänä vuonna? Polvimittainen vai ihan lyhyt? Yläkuvassa Timo Äijälä sekä Janne Märkälä AM-sprintissä.

Sortsit ovat lyhyet totta kai, mutta ovatko ne ihonmyötäiset vai lepattavat nylkyt? Yhä useampi maa on myös lanseerannut oman hihattoman sprinttipaitansa, jonka avulla saadaan minimoitua tuulen vastus. Kaiken tämän lisäksi oman mausteensa naisten pukeutumisen muutenkin monimutkaiseen soppaan tuo Venlan AM-sprintissä esittelemä sprinttihame.

Komein & kaunein

Silmänilosta puheen ollen, kysyimme muutamalta lukijalta mielipidettä MM-kisojen parhaimman näköisistä suunnistajista. Mielipiteet jakautuivat paljon, joten toimitus kehottaa lukijoita olemaan tarkkana kisoissa voidakseen tehdä omat ratkaisunsa.

Miessuunnistaja

Emmi Mähönen: ”Valitsen Sveitsin Matthias Müllerin, vaikka hän onkin varalla. Toivottavasti pääsee juoksemaan.”
Tanja Moser: ”Sveitsin Matthias Kyburz”
Lotta Karhola: ”Tätä ei tarvitse kauaa miettiä: Norjan Carl Godager Kaas. Tai ehkä Simo-Pekka Fincke, kun se on niin mukava.”
Saana Vahvelainen: ”Simo-Pekka Fincke! Ulkomaalaisista valitsisin ruotsalaisen Peter Öbergin.”
Anna-Sofia Marila: ”Ketäs sveitsiläisiä siellä on? Matthias Merz!”
Sonja Kyrölä: ”En osaa päättää. Siellä on niin monia.”
Sanni Kymäläinen: ”M. Kyburz”

Naissuunnistaja

MM-kisojen parhaimman näköinen naissuunnistaja löytyy tietenkin Pyrinnöstä, mutta koska valinta oli liian vaikea Halokeenin haastattelemille miespuolisille lukijoille, annamme kauneuden olla katsojan silmässä.

Oheisohjelmat

Vaikka MM-kisoihin tullaankin luultavimmin itse kisojen takia, on tärkeää että tarjolla on myös oheisohjelmaa. Vuokatissa onkin vaikka mitä tekemistä, sillä erilaisten urheilulajien lisäksi kisaviikolla kulttuurinharrastajalle on järjestetty jos jonkinlaista aktiviteettia.

Naapurinvaaran Huvikeskuksessa järjestetään tanssit kahdesti viikossa, joten ahkera tanssinystävä ehtii pyörähdellä kisaviikon aikana kolmesti. Tansseja tahdittavat Jarkko Honkanen ja Dallape, Johanna Piipponen ja Hurma sekä Marko Maunuksela ja Susanna Heikki.

Suunnistuskansaa viihdyttää avajaisissa MM-kisabiisin tehtaillut suomalaisen o-rapin valtakaksikko Sininen Ylivoima (Kuva: Kimmo Hirvonen). Sama musiikkityyli jatkuu perjantain konsertissa, jonne saapuu Suomen eturivin artisteista Cheek, Elastinen ja Jukka Poika.

Jos musiikkitarjonta ei tällä kertaa sytytä, on tarjolla tietenkin myös penkkiurheilua. Ja sehän on pesäpalloa, kun kerran on Sotkamosta kyse. Superpesistä pelataan kolmena iltana; tiistaina, keskiviikkona ja torstaina. Ennen ottelua voi pulahtaa virkistävään veteen viereisellä kilometrien mittaisella Hiukan hiekkarannalla.

Musiikin ja urheilun lisäksi Suomen kesätapahtumien kuningatar eli tori on pystyssä Sotkamossa lauantaisin.

Ruoka

Kisaviikolla on totta kai tarjolla myös ruokaa. Kisasivuilta löytyy mainospuhe viikon ruokatarjonnasta: ”Areenoiden ravintolapalvelut tarjoavat herkulliset ja maistuvat lounaat, joilla nälkä varmasti lähtee. Reilunkokoisiin annoksiin kuuluu pääruoan lisäksi salaatti, maito, vesipurkki, ruis-, täysjyväleipä tai sämpylä, näkkileipä ja levite.” Puuttumatta sen enempää ruoan hintoihin Halokeeni neuvoo varaamaan kisapaikoille tarpeeksi rahaa mukaan. Toimituksen suosikiksi nousee sunnuntain kurmettiruoka, vaikka eipä muissakaan ruoissa mitään vikaa näytä olevan. Ohessa viikon ruokalista.

Näillä eväillä lukijoiden on hyvä suunnata Vuokattiin nauttimaan suunnistuksen MM-kisoista. Menestystä kaikille!

Sunnuntai
Riistakäristystä, perunamuhennosta, puolukkahillo
Kasvispastaa
Tiistai
Jauhelihakasviskeittoa
Salaatti
Keskiviikko
Kinkkukiusausta
Kasvisgratiinia
Torstai
Lasagnea
Kasvissosekeittoa
Perjantai
Jauhelihapihvit ja kermaperunoita
Kasvispastaa
Lauantai
Karjalanpaisti ja perunamuhennosta
Kasvispihvit ja perunamuhennosta

TP - fanipaita MM - kisoihin!

Nonamesport valmisti Vuokatin MM-kilpailuihin päässeiden Pyrintöläisten kunniaksi seuran värein varustellun fanipaidan. Pikaisen aikataulun vuoksi paidan tilaaminen lehden ilmestyttyä on myöhäistä, joten toivottavasti halukkaat saivat paitansa tilattua keskustelupalstan ohjeiden mukaan. Ohessa kuvamateriaalia tästä poikkeuksellisesta vaatekappaleesta. Tunnusta väriä ja kannusta Anni-Maija, Saila sekä Venla menestykseen kotikisoissa!

Tiomila ensikertalaisen silmin

Tytti Kirvesmies

Ensimmäisenä opiskelijavappunani litkin limpparia ja selitän jokaiselle vapaaehtoiselle kuuntelijalle Ruotsissa juostavasta suunnistuksen suurviestistä, johon olen ensi kertaa matkalla ja vieläpä melkoisessa tiimissä. Luulen, ettei Tiomila eivätkä joukkuekavereideni nimet ole kavereilleni kovin tuttuja, mutta innostukselleni tajutaan sentään hymyillä ja se hyväksytään.

Torstai-aamuna viestittelen ystäväni Emmin kanssa puoli tuntia siitä, mitkä kengät kannattaisi ottaa mukaan. Muun rinkan sisältöä mietin loppupäivän kunnes tulee aika matkata Linnainmaan Prismalle. Olen Prismalla yli puoli tuntia ennen sovittua lähtöaikaa. Minä, joka olen syntymästäni asti ollut aina joka paikassa myöhässä. Mitä täällä tapahtuu?

Perjantainen Tukholma lähiseutuineen näyttää kauniilta, ja on superia nähdä makoisan hotelliaamupalan ääressä kaikkia seurakavereita. Treeni mallimaastossa sujuu kivasti, ja nautin suunnistamisesta ja yleisestä hyvästä fiiliksestä niin kovin, että onnistun jopa piilottamaan itseltäni todellisuuden kummallisen väsyneen askeleen. Vieraillessamme kisakeskuksessa näkee Anni-Maija voitonmerkkejä joka puolella. Naureskelemme heittävämme Venlan kisakeskuksen pikku lampeen kylpyyn hänen ankkuroitua meidät voittoon. Juuri sopivaa fiilistä nostattavaa läppää siis! Joukkueiden yhteisen palaverin yhteydessä käydään läpi viestin yksityiskohdat ja aikataulut. Vähän joka välissä päivää olen kuullut kysymyksen ”joko jännittää?”, ja vastaan aina, että ”ei oikeastaan, en ole kova jännittämään”. Ja niin asia onkin, pikemminkin saan vain lähestyvästä viestistä hyvää fiilistä ja sopivaa kutkutusta.

Ykkösjoukkueen oma miitti saa kuitenkin muutaman perhosen lehahtamaan vatsassa. Aiempina vuosina huippujen tiimikavereideni Anni-Maijan, Riinan, Sailan ja Venlan kanssa juossut Heidi on laittanut meille kivan tsemppiviestin, jossa saan ihan oman kappaleen. Kokenut Heidi on vaihtunut minuun, ensikertalaiseen punanuttuun, mutta saan viestistä ja joukkuekavereiden fiiliksistä sopivaa rauhaa. Tiedän, että osaan niin mitäpä turhia jännittää. Nukkumaan mennessä mietin vielä seuraavan päivän kisaa. Pohdin millaisissa asetelmissa voin päästä metsään, ja miten minun tulisi juosta missäkin tilanteessa.

Viestipäivän aamuna perinteinen aamulenkki ennen aamupalaa herättelee sopivasti. Viesti starttaa vasta iltapäivällä, joten edessä on odottelua hotellilla. Täysin normaalien suunnistuskisarutiinieni vastaisesti pesen hiukset ja laitan ripsaria silmiin. Uskon vakaasti, että joku vielä ottaa meistä kuvan.

Kuvassa voittajajoukkue vuodelta 2011!

Kisapaikalla käy kuhina, mutta onpas Tiomila pieni! En ole tajunnut kuinka paljon vähemmän suunnistajia tässä ruotsalaisten suurviestissä onkaan kuin omassa Venlojen-viestissämme. Riina starttaa muiden aloittajien kanssa metsään. Minä steppailen kisakeskuksen ympäri, toivotan tokan osuuden juoksevalle Anni-Maijalle tsempit ja lähden kiskomaan suunnistussukkia jalkaan. Riina tulee ekalta osuudelta vaihtoon hyvissä asetelmissa, ja Anni lähtee kakkoselle muiden matkassa. Keskityn verryttelyyn enkä onnistu seuraamaan tilannetta screeniltä. Vähän ennen kuin on aikana mennä vaihtokarsinaan, menen kysymään tilannetta valmentajiltamme Jounilta ja Jarnolta. Molemmat yrittävät kovin pitää kasvonsa peruslukemilla, ja ensimmäiseen kysymykseeni ”miten menee” saan vastaukseksi vain ”hyvin menee”. Tuntuu, kuin minua yritettäisi suojella joltakin ja tivaan sijoitusta, jolloin saan kaipaamani suoran vastauksen ”Anni johtaa”. Huh.

Odotan Anni-Maijaa lähtökarsinassa hyvällä mielellä. Muistelen aiempia spekulaatioitani siitä miten minun tulisi juosta, ja ajattelen, että jos lähden sopivaa vauhtia ja pysyn koko ajan viivalla, nappaavat mahdolliset takaa tulijat minut matkaansa, sillä kyseessähän on putkiosuus. Saadessani kartan käteeni ei sopivasta vauhdista ole enää tietoakaan. Juoksen K-pisteelle melko sen mitä pääsen ja jatkan tieluukutusta tehden ykköselle melkoisen oravapolkureitinvalinnan. Homma sujuu ihan mukavasti ja luonnollisesti vauhtikin rauhoittuu. Kolmoselle ajaudun ihan liikaa sivuun suunnittelemastani rastiväliviivasta ja minut valtaa huoli, että joku on jo mennyt ohi. Minut saavutetaan kuitenkin vasta muutaman rastivälin päästä virheestäni, ja melko pian takaa-ajajieni ja minun muodostama letka suuntaa pitkän välin takaisin kohti kisakeskusta. En lue karttaa kovin tarkoin, sillä tässä tilassa yhtäkkisen uupuneena oma reitinvalinta ei tulisi kyseeseenkään. Roikun kaksikon perässä, mutta

välimatka kasvaa pikkuhiljaa. Kiroilen mielessäni huonosti tehtyjä harjoituksia ja sitä miksi en ole paremmassa kunnossa vaan jään toisille koko ajan. Muutaman rastivälin suunnistan toisten selkien avulla, kunnes homma on otettava taas itse haltuun toisten kadotessa. Puristan koko ajan ajatellen, että jokainen sekunti voi olla tärkeä. Saavun vaihtoon kolmantena tajuten ojennettuani kartan eteenpäin, että vaikka paljon on vielä treenattava, ei tänään ollut hyvä päivä edes tähän kuntoon.

Siksi onkin vaikea olla iloinen Annin ja Riinan hymyillessä ja halatessa hyvin menneestä osuudesta. Minähän lähdin ekana, mutta tulin vasta kolmantena ja lisäksi fyysinen virekin oli huono, joten miten niin meni hyvin? Tajuan muiden onnitteluiden ymmärrettävän taustan vasta myöhemmin puhuessani äitini kanssa puhelimessa. Äiti kertoo, ettei uskaltanut katsoa gps-palloni etenemistä netistä, sillä pelkäsi minun tekevän paineen alla virheen. Samaa tarinaa kertoo myös pikkusiskoni. Hoksaan, että muut ovat katsoessaan jännittäneet suoriutumistani enemmän kuin minä itse metsässä. Paineen alla uudessa kovassa paikassa olisin voinut sortua yliyrittämään tai hermoilla itseni pihalle, mutta nyt onnistuin vähintäänkin tyydyttävästi. Ehkä minut ohittaneet naiset olivat ihan kovia tyyppejä, eikä heille jääminen johtunut vain omasta huonoudestani.

Seuraan hyvillä mielin loppuviestiä. Sailan meno metsässä ei ole tänään parasta, mutta kuten kaikki muutkin suunnistajat, tiedän minäkin todella hyvin omasta kokemuksesta, että aina se ei sitä ole. Hyvä fiilis säilyy ja Venlan loistava ankkurointi nostaa sitä edelleen. Olisimme voineet vaikka voittaa, mutta kuten koutsimme Jouni sanoi, olisi se vaatinut kaikilta huippusuoritusta ja muilta joukkueilta ehkä hieman epäonnistumista. Oma suoritukseni ei ollut huippusuoritus ja olen tosi iloinen viidennestä sijasta! Kaikista iloisin olen siitä huimasta opettavaisesta lähtöpaikasta, jonka Riina ja Anni tarjoilivat minulle kolmannelle osuudelle!!

Palkintojen jakoa odottaessamme jo vitsailemme, että eihän meidän olisi kuulunutkaan voittaa, sillä jos minä heti ensikertalaisena olisin päässyt korkeimmalle korokkeelle tuulettelemaan, olisi kaikki jo nähty. Entistä tyytyväisempiä olemme viidenteen sijaan huomatessamme, ettei voittajille edes jaettu mitään tavarapalkintoja…

Plussat suorituksestamme viestissä sen kuin jatkuvat. Sunnuntaiaamuna emme herää voittajien väsymys kintuissamme, vaan nöyrinä vitosina suuntaamme porukalla melkein kaikki Pyrinnön tytöt pitkälle kahden tunnin juoksulenkille. Juttu ja nauru raikuu. Kyllä tässä porukassa kelpaa olla!

Rexroth
Bosch Group
The Drive & Control Company

Kokemuksia Jämsä-Jukolasta

Saana Vahvelainen

Suunnistajien kesän kohokohta, maailman suurin suunnistustapahtuma, Jukolan viesti. Siellä mennään naimisiin, kositaan eikä missään tapauksessa tapella. Muun muassa näin Ylellä keskusteltiin Jukolan viestistä maanantain aamuteeveessä.

Halokeeni Magazine halusikin selvittää tämän vuoden Jämsä-Jukolan kokemuksia mukana olleilta suunnistajilta ja kannustusjoukoilta. Esitimme suurelle joukolle yksinkertaisen kysymyksen ”Miten koit Jämsä-Jukolan?”

”Jukola on minulle todella tärkeä viesti ja mulle oli tarjolla ensimmäisen kerran aloitusta. Paineet olivat kovat ja aloituksen alkuvauhti vähän jännitti, mutta ihan hyvin siitä sitten selvittiin.”
Aleksi Niemi

”Kiva jännä olo tulee jo parkkipaikalle saapuessa, vaikka suolanen parkkimaksu piti maksaa. Ei sitä kuitenkaan jää murehtimaan, koska hyvän tunnelman ja fiiliksen voi jo aistia.”
Eliisa Alatalo

”Jukolassa oli taas iloinen tunnelma. Aina pistää hymyilyttämään, kun saa onnen toivotuksia ja tsemppejä niin oman seuran väeltä kuin tuntemattomiltakin. Niin latteealta kuin se kuulostaakin, niin on se vaan hienoa, kun kaiken ikäiset ja tasoiset suunnistajat painavat metsässä pää kolmantena jalkana, ehkä pieni pilke silmäkulmassa.

Ennen lähtöä minua tietenkin jännitti, koska tiesin, että taistelemme voitosta. Yritin keskittyä vain omaan suunnistukseeni ja olo oli ihan luottavainen. Aina ei kuitenkaan mene niin kuin on suunnitellut. Minulla suunnistus lähti kahdella rastivälillä totaalisesti lapasesta. Voin vain kuvitella, miten screeniltä mehusteltiin hortoiluani.

Pari päivää näin ahdistavia painajaisia pummistani, mutta nyt se alkaa jo naurattaa. Voisin kiteyttää Jukolatunnelman seuraavasti. Missä Jukola, siellä tunteita!”
Anni-Maija Fincke

”Järjestely hieman tökki: seurateltta-alueelle kierto, muuten kisakeskus jees. Radat tylsiä(ei reitinvalintaa) mutta maasto melko mukavaa, tunnelma hyvä ja skreeni kuvaus hyvä (sijainnit niille huonot).. Kuitenkin positiivinen jukolakokemus, ehkä omat hyvät juoksut vaikuttavat asiaan.”
Anna-Sofia Marila

”Tunnelma oli hyvä ja tilat hyvät, mutta pitkä kierto seurateltoilta skreeneille ja hyville kisanseuraamispaikoille oli turhan pitkä, esim. Silta loppusuoran yli olis ollu kaivattu. Skreeni seurateltoille olis ollu kiva. Muuten mun kokemat järjestelyt oli hyviä, ja bussikuljetus puukeskuksen parkistakin toimi melko nopeasti, vaikka busseja ei lastattu täyteen jonosta riippumatta.”
Elina Virekunnas, Hiidenkiertäjät

”Uraa uraa uraa, eipä tarvinnu paljoo suunnistaa, mummojen ohi vaa :)”
Sonja Laasonen

”Mulla oli hauskaa!!!”
Sonja Kyrölä

”Toisen ja kolmannen osuuden radat olivat melko helpot. Näin voitto ratkesi vasta ankkuriosuudella, mikä varmaankin on kilpailun järjestäjien toive, mutta ei paras ratkaisu meidän joukkueelle.

Jämsästä pääsi nopeasti kotiin nukkumaan ja lepäämään MM-katsastuksia varten. Harmi ettei taaskaan voinut jäädä valvomaan, kannustamaan ja ehkä jopa juoksemaan yötä.”
Venla Niemi

”Oli kivaa ja jännää päästä juoksemaan aloitus. Itse Jukolan tunnelma tuntui hyvin erilaiselta kuin ennen, koska olin koko viikon suunnistajankaupassa töissä.”
Maria Kontoniemi

”Olin innoissani kun minut valittiin Pyrinnön ykkösjoukkueeseen viidennelle osuudelle. Valmistauduin huolella herkistellen ja keskittyen katselemalla vanhoja karttoja sekä spekuloiden joukkuekavereiden kanssa mahdollisia ratoja. Verrytellessä näin screeniltä kärjen gps-käyrät ja samalla oman ratani. Tuskin olen koskaan jännittänyt niin paljoa kuin juuri ennen kartan saantia. Juoksu kulki täydellisesti mutta suunnistus takkusi parilla rastilla. Tein kuitenkin parhaani ja sijoitus osuusajoissa 58. ja

7:06 kärkeen, eli melkein minuutti kilometrillä. Jukolan tulokset kertovat hyvin kuinka kaukana maailmankärjestä mennään, ja tuo motivaatiota treenata itsestään yhä parempaa suunnistajaa."
Anton Kuukka

Jämsä-Jukolan ajankohta sattui tiukkojen kisarupeamien väliin (nort ja mm-katsastukset), joten kisaan valmistauduttiin vain muutama päivä ja siinä ajassa ehditiin tekemään hyvä täsmäisku Jämsään leiripäivän merkeissä. Joskus aikaa sitten ehkä viritimme mielikuvaa Jämsä-Jukolan hämäläisen maastotyypin täydellisestä soveltuvuudesta nastarimme alle, mutta kun totuus valkeni siitä, että Venlat juoksutetaan lähinnä kankahilla, niin tiedettiin kisasta tulevan kärkijoukkueiden osalta äärimmäisen tiukka. Hieman jämämaastossa ainakin lyhyet osuudet kulkivat, mutta siitä huolimatta parhaat on parhaita olipa maasto mikä tahansa. Hyvin me juostiin ja oltiin mukana mitalitaistossa pitkään.
Saila Kinni

Eka jukola Pyrinnön paidassa oli minulle ristiriitainen kokemus. Oli kiva kuulua punavalkoiseen klaaniin ja kannustaa ja jännätä seurakaverien puolesta, mutta oma suoritus oli pettymys.
Tytti Kirvesmies

Ennen kisaa olin vähän epävarma omasta kunnostani, kun maastoharjoittelu oli jäänyt rasitusvamman vuoksi vähiin. Kisa meni kuitenkin omalta osaltani tosi hyvin ja maalissa olin tyytyväinen. Koko tapahtumasta jäi vähän valju olo, koska jouduin lähtemään kotiin jo alkuillasta maanantain pääsykokeiden takia. Kotona tuntui kuin en olisi Jukolassa ollutkaan. Miesten maaliintulon katselin telkkarista.
Suvi Harju

"Pikkuhijaa voisi noita ankkurihommia jo jättää nuoremmille, kun rupeaa loppumatkasta värianalyysin liikennevalot jo pahasti vilkuttamaan koneen hyytyessä." Joukkue tosin oli oma ei TP."
Mauri Laasonen

" **Retro-Jukola ja siirtymäriitti**

Doris-tapaamisessa ilmassa oli hysteeristäkin innostusta, mutta Jukolahan on vasta viiden päivän päästä – eihän nyt vielä tarvitse hötkyillä! Niiden päivien aikana olisi toki tarvinnut hieman keskittyä, mutta henkinen valmistautuminen kutistui hätäiseen kevään karttojen vilkaisuun kotiaskareiden lomassa ja muutamaan ajatukseen koiraa ulkoiluttaessa.

Lauantaiaamuna reppua pakatessa tuli tuttu, kihelmöivä jännitys, joka meni ohi kun päästiin matkaan. Näinköhän ehditään perille ennen Venlojen viestin lähtöä? Aina lähdetään viime tipassa, jos en ole aloittajana. Haisevalla paperitehtaan parkkipaikalla oli aikamoinen jono reppuselkäisiä suunnistajia busseja odottamassa, mutta tunnelma oli rauhallisen odottava. Bajamajaristökin löytyi. Plussaa järjestäjille! Busseja tuli monta kerrallaan, ja jonossa meni vain 15-20 min, vaikkei päästy ensimmäiseen lastaukseen. Kisakeskus vaikutti alkuun sokkeloiselta, mutta järjestyi haltuun nopeasti. Seurateltat olivat väljästi metsässä – tämähän on Retro-Jukola! Mukavampaa, kuin viime vuosien ahtaat kentät.

Maurin aikataulu tietysti piti, lähtö nähtiin ja kuultiin. Sitten pikku tohinalla oma valmistautuminen toiseen osuuteen. Lisämausteen kisaan toi Sonjan osallistuminen ensimmäistä kertaa, vieläpä samalle osuudelle. Ylimääräisiä paineita äidille? Äitiä tarvittiin polven teippaukseen ja emit-tarkastuksen kautta verryttelyalueelle oli mukava mennä yhdessä. Sen jälkeen äiti hätisteltiinkin kauemmas: "mä olen nyt näiden kanssa (tp-läiset ikätoverit), mene sinä vaan keskittymään omaan suoritukseen!". Siirtymäriitti oli sillä kuitattu. Vanhempien kasvatustehtävä lienee ainakin osittain onnistunut – suunnistusperinne on siirtynyt seuraavalle sukupolvelle. Verrytellessä selkäytimestä muistui aktiivivuosien keskittynyt lataus, paluu maanpinnalle tapahtui kuitenkin jo ykkösrastille juostessa, kun nuoriso kirmaili varsa-askelillaan kevyesti ohi. (Ykkösosuutta juostessa realisoituminen nykytilaan tapahtuu välittömästi lähtölaukauksen pamahdettua…). Noin 30:n Venlojen viestin kokemuksesta oli tällä kertaa vielä hyötyä äidin eduksi, ensi vuonna se tuskin enää riittää."
Kirsi Laasonen

Tarinaa Jämsä - Jukolasta

Samuli Saarikko

Lähtöasetelma

Jo hyvissä ajoin talvella/keväällä ´13 minun oli pakko myöntää ja tunnustaa realiteetit itselleni. Juoksu- ja suunnistuskuntoni oli todella huonossa jamassa ja minulle suunnistuskauden päätapahtuma alkoi lähestyä uhkaavasti viikko viikolta lähemmäksi. Tässä vaiheessa päätin kuitenkin lähteä ainakin kisaturistiksi Jämsä-Jukolaan. Vuodesta 1992 Virolahdelta asti alkanut 20-vuotinen Jukolan viestien taival oli siis nähnyt loppunsa (... ainakin toistaiseksi).

Ihmeiden ajat eivät ole ohi

Salla Vahvelaisen Ylioppilasjuhlissa (1.6.2013) tulin maininneeksi Lammikolle, että en ole tänä vuonna ilmoittautunut TP:n Jukolan Jussien joukkueisiin. Mikko kuitenkin patisti minut ottamaan suunnistuskamat mukaan Jämsään, kun olin sinne joka tapauksessa tulossa. Minulle vakuutettiin, että joku kuitenkin aina peruuttaa ja varajuoksijoita kuitenkin tarvitaan aina. Minä lupauduin ilmoittautumaan IRMAAN varajuoksijaksi välittömästi, kunhan vaan ensin pääsen kotiini tietokoneelleni.

Mitä lähemmäs Jukolan viestin viikonloppu alkoi lähestyä, sitä malttamattomaksi aloin tulla. Ei soinut kännykkäni, eikä emailia tipahtanut sähköpostiini, jossa olisi kerrottu jonkun peruuttavan osallistumisensa Jämsä-Jukolaan. Jukolan viestin aattona (14.6.2013 n. klo 10.00) kuitenkin tartuin puhelimeen ja rimpautin Lammikollle. Minun oli pakko saada tietää viikonlopusta sen verran, että olenko tavallinen kisaturisti vai saanko sittenkin osallistua 21. kerran suunnistusviestien suurimpaan klassikkotapahtumaan - Jukolan viestiin. Vastaus tuli lopulta 2 tunnin kuluttua. N. klo 12.00 allekirjoittanut huomasi Kalevan Prismassa ollessa ruokaostoksilla perheensä kanssa olevansa lupautunut osallistuvansa 65. Jukolan viestiin. Siis henkinen valmistautuminen viikonlopun koitokseen sai aivan erilaiset lähtökohdat. ”Mitä ihmettä mä meninkään lupaamaan... ja vielä tällaisilla lähtökohdilla”, ajattelin itsekseni. Tältä vuodelta oli siis alla tasan kaksi suunnistusharjoitusta (Kortteli-Iltarastit Vehmaisista 3 km radalla poikani Samin kanssa ja AM-sprintti Kooveen isännöimässä kisassa Hervannassa H35-sarjassa) + tietysti satunnaiset lapsieni talviharkat Leinolan koululla. ”No näillä mennään”, aattelin... ”Jos ei fysiikalla, niin taidolla sitten”

Kannstusjoukot Tampere Gamesissa 2013.

Jämsä-Jukola 2013
Joukkue nro 1476, 6. osuus
11,6 km, Noususumma 245m

H-hetki eli lauantaiaamu koitti vihdoin ja viimein. Olo oli kuin pikkulapsella, joka odotti tikkaria... Ei kun Fordin nokka kohti Jämsää ja matka Jukolaan alkakoon heti aamusta, jotta ehdimme ajoissa jännäämään Venlojen viestiä ja TP:n naisia.

Seuratessani Venlojen viestiä videoscreenin välityksellä, havaitsin pari tärkeää seikkaa. Viestimaasto tulee olemaan hyvinkin suunnistettavaa, koska näkyväisyys ei tule olemaan ihan samaa luokkaa kuin on yleensä tottunut. Huomasin myös katsoessani ankkuriosuuksien naisten pummatessa erityisesti isoissa mäissä, että tässä maastossa on ihan varmasti ns. ”Maltti valttia”. Olin sattumoisin edellisenä iltana pakatessani viikonlopun kamojani kotona kuunnellut YLE PUHE:sta lähetystä juuri Jukolasta ja Venlojen + Jukolan molemmat ratamestarit lupasivat todella yllätyksellistä viestiä suunnistajille - niinhän siinä sitten kävi monellekin joukkueelle. Haastavia suunnistus tehtäviä ja joitakin ratamestarien juonia/jippoja oli siis tiedossa.

Sunnuntaiaamu, klo 9.20, yhteislähtö osuuksille 2-6 oli edessäpäin. Tunsin rinnassani ylimääräistä sydämen tykytystä ja jännityksen perhosia vatsassani. Ja sitten kuului kuuluttajan komennus: ”ALKAKAAPPI KALPPIA ARVOISAT SUUNNISTAJAT!!! HYVVÖÖ MATKOO!!!” Ja se oli sitten menoa... Ei kun kartta kouraan ja nokka kohti K-pistettä n. 400 suunnistajan seurassa. Hoin itselleni koko ajan, että älä tapa itseäsi ainakaan heti alussa turhan kovalla ns. juoksuvauhdilla - ota ihan rauhassa vauhdin suhteen, tärkeämpää on löytää rastit puhtaasti. Edessä siis oli 11.6 kilometriä suunnistuselämyksiä ja heti ensimmäiselle rastille oli matkaa n. 2 kilometriä. Jukolassa olen tottunut kyllä hyödyntämään maastoon syntyneitä uria, mutta nyt minä tein jotain täysin poikkeavaa, Jukolan viestin luonteelle kuulumatonta. Minä tein heti ykkösvälissä aivan oman reitinvalinnan. Vaikka pääletka menikin aivan suoraan, minä päätin vähän kiertää vasemmalta kohti selkeää polkua... Ja kuinkas siinä kävikään... Osuin rastille aivan nappiin. Hei, tästä oli hyvä jatkaa eteenpäin... Enää 27 rastia edessäpäin... ja jokunen mäkikin....

Rastilla numero 6 alkoi tämän pihkaniskan vaikeudet... Edessä ainakin 10 käyrän mäki ja rastipisteenä rinteessä 1,0 metrinen kivi... No niin... Mitä ne Venlat sanoivatkaan... Kompassi kunniaan, kun näkyväisyys oli mitä oli... Nooh. Pummiahan siinä minulle ja ylimääräistä aikaa tuhraantui arviolta 5-7 minuuttia... Mistään ei saanut kiinni... Ajatuksissani kävi vaan, että nyt on ihan pakko hakea vauhtia mäen päältä, jotta tietäisi tarkan sijainnin... Onneksi sitten ajauduin toisellekin väärälle rastille... pieni suorasti... Tämä pelasti minut suuremmalta pummilta, koska kyseisessä mäessä ei ollut kuin yksi suo sillä alueella, missä liikuin... Ei kun uusi suunta omalle rastilleja heps tulihan se koodi 104 vastaan! Leimaus ja eteenpäin...

Loppumatka menikin sitten aika mukavasti rauhassa menien... Onneksi en ollut asettanut itselleni muuta tavoitetta kuin hyväksytty suoritus joukkueelle ja näin joukkueemme olikin sopinut yhteisessä strategiapalaverissa 1,5 h ennen Jukolan viestin lähtöä. Ja tulihan se ratamestarin jippokin todettua... Rastit 22-26 olivat todella lyhyitä välejä ja kun matka oli jo hyvinkin voiton puolelle, ei enää meinannut ajatus kulkea ihan kirkkaimmillaan päänupissani... Onneksi maltoin mieleni ja pudotin vauhtini todelle löntysteleväksi... ja rastitkin löytyivät melko hyvin. Vielä rastit 27 ja 28... ja sitten reilu 300 metrin loppusuora... Ai niin, olihan siinä loppusuoralla jokin harmillinen siltakin vielä... Jalat rupesivat olemaan jo aika makaroonia, mutta jos ei muuta, niin hammasta purren suomalaisella sisulla eteenpäin... Kisakuulutus oli kuulunut jo pitkälle...Musiikki pauhasi...Rasti 28, koodi 333 ja leimaus... Loppusuora edessä ja silta... Enää luiska alas...Innokkaimmat katsojat kannustivat myös minua, mutta sitten oli enää viimeinen suora jäljellä... Katseeni harhaili sinne, tänne.. Yritin nähdä tuttuja kasvoja... Sitten minä kuulin ne tutut äänet - vaimoni Miia ja poikani Sami sekä Tuomas huusivat... HYVÄ ISÄ!!! Pakko tässä vaiheessa on tunnustaa, että minulla ihan oikeasti tuli kyynel silmäkulmaan saman tien... Enää viimeiset metrit ja maalileimaus... Leimantarkastus...OK! YES... 21. Jukolan viestin urakka onnellisesti ohi... ja muutkin joukkuetoverit myös maalissa vastassa...

TÄTÄ SUUNNISTUS ON PARHAIMMILLAAN - IKIMUISTOISIA ELÄMYKSIÄ VUODESTA TOISEEN!

INSTA
Hertz
JOHN DEERE

FinnSpring-viestin 2. sija:
Veeti Mähönen (vas), Olli
Mustajoki ja Silja Yli-Hietanen

Suunnista

Uusia pyrintöläisiä.
Etualalla veljekset Samu ja Ossi Mustonen

Leimaus-ohjaajat.
Riitta, Tiina, Annika ja Jaana

Oravapolulle!

Tampere Games. Lasten lähtö oli kilpailukeskuksesta.
Lähdössä TP:n Ilona Tikkakoski D10 RR.

Leimausleirin osallistujat.
Ylärivi vasemmalta: Miikka, Vili, Mikko, Lasse, Ida, Helmi, Saara
Keskirivi vasemmalta: Jaakko, Milla, Kiia, Leevi, Lotta
Eturivi vasemmalta: Juho, Tommi, Leo, Olli, Antti
Edessä rentoillen: Emma ja Veeti
Hilla puuttuu kuvasta.

SM-sprint, Mikkeli ja SM-erikoispitkä, Puumala.Vasemmassa alakuvassa H14 sarjassa suunnistava Juha Lilja. Oikeanpuoleisessa alakuvassa H18 sarjan sprinttikilpailun voittanut Aleksi Niemi. Oikealla sivulla yläkuvassa naisten sprintin mitalikolmikko. Alhaalla vasemmalla SM-erikoispitkillä Puumalassa H17 sarjassa toiseksi tullut Anton Kuukka. Oikeanpuoleisessa alakuvassa D15 sarjassa niin ikään toiseksi tullut Anni Haanpää.

RENPAJA
EUROPELTI
Jämsän Vesi
ja Lämpö Oy
05/18/2013

VIKING LINE
asics
Hertz
05/19/2013

Saariotinen
VIKING LINE
asics
Hertz
05/19/2013

Suunnistajan kesätyöt

Suvi Harju

Kun kesä alkaa ja loma loppuu, koululaiset ja opiskelijat aloittavat kesätyöt. Kesätöissä hankitaan rahaa ja kokemusta ja opitaan vastuunkantoa. Kaikkien ohjelmaan kesätyöt eivät kuitenkaan sovi. Urheilijan pitää harjoitella. Nuorten MM-katsastukset järjestetään keskellä viikkoa, sinne ei työläinen voi lähteä. Halokeeni selvitti nuorten suunnistajien työllistymistä ja urheilun yhdistämistä kesätyöhön.

Emmi Mähönen

Olen nyt työmarkkinatuella Pyrinnöllä hommissa. Suunnittelen ratoja OPK:n taitokoululle, Nuorten Ryhmälle ja kesän HOV-viestiin. Lisäksi olen ollut Metsolla, VOL-leirin ohjaajana ja seurakunnan leirillä isosena. Metsolle olen päässyt suhteilla, mutta muihin paikkoihin itse kysymällä. Seurakunnan leirille tarvitsee isoskoulutuksen. Niin sanottujen ”oikeiden työpaikkojen” lisäksi kesätöitä voi tehdä myös kotona, itse olen ollut lapsenvahtina pikkusisaruksille.

Olen myös käynyt tekemässä hommia silloin tällöin MJ Shoemakersilla. Siellä valmistetaan VJ:n suunnistuskenkiä.

Kesätöiden ja harjoittelun yhdistäminen on joskus hankalaa, varsinkin jos tekee raskasta työtä 8 tuntia päivässä. Silloin tein itse enemmän oheisia harjoituksia, kuten työmatkapyöräilyä. Leiriohjaajana harjoittelun ja työn yhdistäminen oli helppoa. Siellä meillä ohjaajilla oli vapaavuoroja joiden aikana saattoi tehdä oman reenin. Nyt pyrinnöllä hommat ovat sen verran vapaampia, että pystyin lähtemään viikoksi Tshekkiin nuorten MM-katsastuksiin. Monessa muussa työpaikassa sellainen järjestely ei olisi onnistunut.

Työelämään tässä kaikki ollaan jossain vaiheessa menossa, joten on hyvä hankkia kokemusta jo näin etukäteen. Lisäksi kesätöistä voi saada vinkkiä millaista työtä haluaa sitten oikeasti tehdä. Plussaa on että siitä vielä maksetaankin!

Suunnistajan unelmakesätyö ei ole liian kuluttavaa, että jaksaa treenata työpäivien jälkeen. Joku suunnistukseen liittyvä työ olisi tietysti plussaa.

Tytti Kirvesmies

Työllistin itse itseni tänä kesänä, kun mitään sopivaa työpaikkaa ei etsinnöistä huolimatta löytynyt. Olen kirjoittanut Suunnistaja-lehteen jo pitkään ja niinpä kysyin olisiko heillä tarjota töitä kesäksi. Sain monta aihetta tutkittavaksi ja esimerkiksi Vuokatin MM-kisoissa olen osa Suunnistusliiton toimittajatiimiä. Tämä oli ensimmäinen kesäni kun ylipäätään hain töitä, sillä junnuvuodet kuluivat urheillessa, ja työnteko olisi ollut mahdollista vain rikkonaisissa viikon pätkissä.

Tiesin, että äitini mielestä tämä freelancer-toimittajan homma näyttää lähinnä laiskottelulta, ja niinpä innostuin myös äitini järjestämästä puunistutusurakasta. Seitsemänä päivää putkeen iskin kuusen taimia maahan, ja samaan aikaan treenaaminen oli aika uuvuttavaa. Kun kyseessä ei ollut tuon pidempi aika, ei se niin haitannut, mutta ainakin fyysinen työ yhdistettynä treenaamiseen on hankala paikka, sillä ylirasituksen vaara on suuri. Nuorempana hiihtäjäpiireissä oli liikkeellä ajatus, että muutamaa viikkoa pidempi kesätyö uuvuttaa ja estää kaksi kertaa päivässä treenaamisen.

Vaikka en ole ollut kesätöissä, olen tehnyt paljon muita hommia saadakseni vähän rahaa. Suunnistaja-lehteen olen kirjoittanut jo kuusi vuotta, muutaman vuoden myös Lahdessa ilmestyvään sanomalehteen, ja lisäksi olen tehnyt opettajan sijaisuuksia peruskoulussa. Tiedän olevani onnekas sillä minun ei ole ollut ikinä pakko mennä töihin saadakseni rahat riittämään ruokaan ja vuokraan. Perheeni kannustaa urheilemaan ja ainakin tähän asti vanhempani ovat olleet valmiita maksamaan leirejä ja kisamatkoja. Jos vanhempani eivät tukisi minua, eikä mitään sponsoreitakaan löytyisi kustannuksia jakamaan, olisi työnteko ainut tapa jatkaa panostusta urheiluun. Ajatukseni voivat ehkä muuttua, mutta ainakin nyt olen sitä mieltä, että haluan nauttia sitten tulevaisuudessa tekemästäni työstä, mutta että töissä käydään, jotta vapaa-ajalla on resursseja tehdä sitä mitä haluaa. Eli suunnistaa ympäri maailmaa!

Omasta näkökulmastani parasta olisi, jos suunnistajan ei tarvitsisi käydä kesätöissä, vaan voisi keskittyä treenaamiseen. Jos töitä pitää tehdä, niin varmaankin kaikki melko vapaat ja fyysisesti kevyet työt ovat hyviä treenien ja kisojen kannalta.

Jutta Jussila

Tänä kesänä olen töissä jäätelökioskilla ja Jukola-viikolla myös Suunnistajan Kaupassa. Aiempina kesinä olen ollut Metsolla, jonne pääsin suhteilla, ja Leimaus-leirillä. Leimaus-leirille pääsin kysymällä paikkaa suoraan, samoin Suunnistajan Kaupalle. Jäätelökioskin ilmoituksen näin netissä ja lähetin sähköpostia sinne.

Työpäivät ovat onneksi lyhyitä, joten reenata ehtii sen jälkeen. Ja työmatkat kuljen yleensä pyörällä!

Työtä teen rahan vuoksi. Sillä voi sitten ostaa esimerkiksi vaatteita ja tehdä jotain kivaa kavereiden kanssa.

Leimauksella olin suunnistajan unelmatyössä eli suunnistuskesäleirin ohjaajana! Silloin saa reenata, suunnistaa, ulkoilla ja nähdä kavereita samaan aikaan.

Heikki Virekunnas

En ole töissä tällä hetkellä, mutta viime kesän olin Laineen Jarkon O'Designilla ja ympäri vuoden tädin arkkitehtitoimistolla. Kummassakin paikassa olen päässyt tekemään asioita, jotka kiinnostavat minua aidosti: nettisivuja, huoltoa, ohjelmistokehitystä ja muita tietokonehommia. Nämä työpaikat olen saanut suhteilla, minulta on tultu kysymään tulenko töihin. Kerran myös hain itse mutta silloin en päässyt töihin.

Tänä kesänä en halunnut töihin, sillä armeija alkaa heinäkuussa ja pitäähän sitä joskus lomaillakin. Toinen syy kesätyöttömyyteeni on laiskuus.

Reenata ehtii hyvin työpäivän jälkeen, kun päivät eivät ole liian pitkiä. Työmatkat voi myös käyttää esimerkiksi palauttavaan pyöräilyyn.

Mukavinta työnteossa on se, että voi olla hyödyksi. On myös kivaa saada rahaa, ja kyllähän siinä myös oppii samalla.

Suunnistajan unelmatyö olisi varmaankin suunnistuskarttojen laadun tarkkailija. Voisi juosta pitkin metsiä ja päivittää joitakin muuttuneita alueita.

Essi Sundström

Tänä kesänä olen töissä Ideaparkin infossa ja satunnaisesti Ideaparkin Karkkiparkissa. Karkkiparkissa olen nyt kolmatta vuotta, ja joskus olin myös iskän autokoululla töissä. Karkkiparkkiin vein työhakemuksen, sain kutsun haastatteluun ja minut valittiin sitä kautta. Infoonkin vein hakemuksen, mutta työnantaja oli tullut jo tutuksi, koska info on Ideaparkissa Karkkiparkin naapurissa.

Infon ja Karkkiparkin työt ovat vuorotyötä, mikä helpottaa tosi paljon. Teen suurimmaksi osaksi iltavuoroja, joten käyn tekemässä ennen töitä reenin. Suurin osa reeneistä on itsenäisiä. Suunnistusharjoituksiakin olen tehnyt lähinnä iskän tekemillä radoilla. Työvuoroja voi myös vaihdella, jos on jotain tärkeitä kisoja tai reenejä joihin pitäisi päästä. Tekemisten aikatauluttaminen on ykkösjuttu!

Työnteon ansioista voin käyttää vapaammin rahaa. Minulla on oma auto, niin bensaan sitä rahaa kuluu. Työkokemus on myös tärkeää tulevaisuutta varten. On helpompi saada uusia työpaikkoja kun CV:ssä on tavaraa. Työtä tehdessä oppii myös rahan arvon, kun tekee itse sen eteen jotain.

Suunnistajan unelmatyössä saisi tehdä töitä kartan parissa. Vaikka liikunnan tai suunnistuksen ohjaaja esimerkiksi jollain lastenleirillä. Tosin yleensä ohjaukset kestävät vain viikon, olisi kiva jos sellainen olisi pitempikestoinen.

Aleksi Niemi

En ole kesätöissä tänä kesänä, koska kalenteriin ei vain yksinkertaisesti mahtunut. En edes hakenut töitä, sillä tavoitteenani oli päästä nuorten MM-kisoihin, jolloin poissaoloja kertyisi katsastuksista ja itse kisoista pari viikkoa, ja reenaamaankin pitää ehtiä. Olen ollut kolmena aikaisempana kesänä Sandvikilla koneenasentajan hommissa. Isäni on siellä töissä.

Työnteko ja harjoittelu sopivat yhteen vain jos tekee yhden reenin päivässä. Kahden hyvän reenin ja työnteon yhteensovittaminen on lähes mahdotonta. Tietysti työmatkat voi juosta tai pyöräillä.

Suunnistajan unelmakesätyöpaikka olisi sellainen, että urheilija saisi reenaamisesta ja kisailemisesta palkkaa. Se voisi myös samalla motivoida urheilijaa hyvin.

NG LI

Rasti ruttuun

Mitä koit Jämsä-Jukolassa?

Nyt on mahdollisuus kisata kotiväen kanssa tai seurakavereita vastaan siinä, kuka koki eniten Jämsä-Jukolassa.

Laita rasti ruutuun, jos teit kyseisen väitteen Jukolassa. Sivua voi myös kopioida, jotta koko perhe pääsee vastaamaan! Lähetä vastauksesi meille osoitteeseen halokeenimagazine@gmail.com ja kokeneimman Jukola kävijän saavutukset julkaistaan seuraavassa lehdessämme lokakuussa.

www.medisport.fi

MEDISPORT OY

Kaukajärven lääkärikeskus ja Pispalan lääkäriasema

• Yleislääketiede • Fysioterapia
• Urheilulääketiede • Työterveyshuolto

Kaukajärven lääkärikeskus
Keskisenkatu 5
33710 Tampere
03 3143 8100

Pispalan lääkäriasema
Pispalan valtatie 2U
33250 Tampere
03 3142 0100

1. ◯ Juoksin osuuteni valoisassa.
2. ◯ Tarvitsin lamppua Jukolan suoritukseeni.
3. ◯ Aloitin joukkueeni viestin.
4. ◯ Ankkuroin joukkueeni maaliin.
5. ◯ Seurasin skreeniltä koko venlojen kisan.
6. ◯ Shoppailn Intersportissa.
7. ◯ Ostin suunnistuskengät suunnistajan kaupasta.
8. ◯ Söin metrilakuja.
9. ◯ Jonotin bajamajoihin.
10. ◯ Söin munkin seurateltalla.
11. ◯ Kävin Jukolasaunassa.
12. ◯ Käsin mallasrastilla.
13. ◯ Kävin metsäkirkossa.
14. ◯ Selvitin kisani täysin ilman virheitä.
15. ◯ Lähetin Jukolakaupasta postikortin.
16. ◯ Jäin ilman Jukola-tarraa, koska ne olivat jo loppuneet, kun menin itse ostoksille.
17. ◯ Jonotin kauan kallista ruokaa.
18. ◯ Kävin aivosuunnistusradalla.
19. ◯ Valvoin koko yön.
20. ◯ Näyin skreenillä.
21. ◯ Kannustin seurakavereita.
22. ◯ Jännitin viestien ratkaisuja.
23. ◯ Nautin Jukola-tunnelmasta

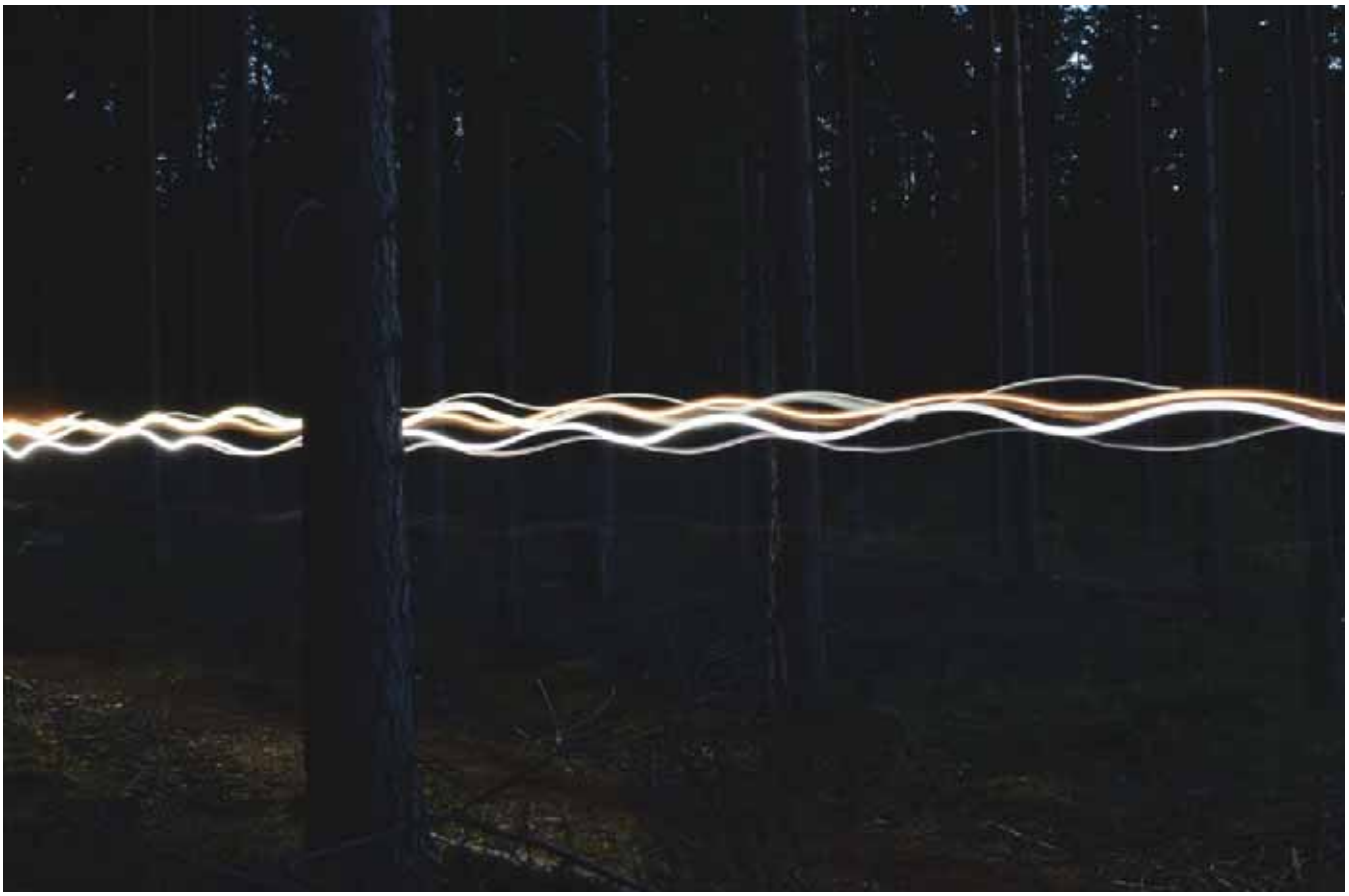

Lasse Harju/Jämsä-Jukola

Pyrintöläisen harjoituspäiväkirja: Teemu Eerola

Aleksi Niemen sanoin: ”Haastan seuraavaksi Teemu Eerolan, koska hän on todella lahjakas ja kovan tason suunnistaja. ” Ole hyvä Teemu! **HM**

Esimerkkiviikko Hiihtoliiton Hopeasompa-leiriltä Jämiltä. Näitä leirejä on neljä kertaa kesässä:

Maanantai
AP: Rullahiihto V sis. tekniikkaa ja PK hiihtoa 1:20.
IP: Verryttely juoksutekniikkaa ja ultimatea 1:00

Tiistai
AP: Aamulenkki 15min. Testijuoksu 6km aika: 24.21 ja verryttelyt päälle yht.1:15
IP: Rullahiihto P. tekniikkaa, tasatyöntöä ja hiihtoa 1:30. Lopuksi futista ja keskivartaloa 1:00.

Keskiviikko
AP: Aamulenkki 15min. Loikkia, juoksutekniikkaa ja nopeusvetoja alamäkeen. 1:50
IP: Suunnistus WOC- harjoitus radalla rauhallisesti 1:20. Illalla keskivartaloliikkeitä ja venyttelyt 50min.

Torstai
AP: Rullahiihto V Kuninkaanlähteelle ja sieltä juoksu Jämille. 2:30
IP: Futista… ja venyttelyt

Perjantai
AP: Aamulenkki 15min. Sauvarinne: 6x n.5min kiihtyvästi. Ensimmäinen nousu VK:lla ja viimeinen täysillä. Lopuksi 2x 30sek jyrkkään ylämäkeen täysillä yht.1:10.
IP: Lepo

Lauantai
Jukolaan matkustus ja malliharjoitus viereisessä maastossa 45min

Sunnuntai
Jukolassa 4. osuus ja verryttelyt päälle 1:10.

Viikko yhteensä 15:45.

Kolmen kisan viikko ja perus treeniä. Puikkaria ei oltu ohjelmaan suunniteltu mutta torstain kisan huonon kartan, maaston ja suorituksen jälkeen oli pakko lähteä tuulettamaan ajatuksia hyvään maastoon.

Maanantai
AP: Pitkä juoksulenkki poluilla 1:30.
IP: ASK vetovuoro Kaupissa.

Tiistai
Suunnistusvetoja AV-reenissä Pulesjärvellä + verryttelyt 1:15

Keskiviikko
Kevyt rullahiihto P 1:25

Torstai
AP: Pirkkalanhiihtäjien suunnistuskisa Kokonjärven ampumaradalla ja verryttelyt 50min.
IP: Juoksulenkki Puikkarin kallioilla 1:20.

Perjantai
Kevyt verryttely ja vähän juoksutekniikkaa ja kuntopiiriä 45min

Lauantai
Tampere Gamesin 1. päivän keskimatka ja pitkät verryttelyt 1:15

Sunnuntai
Tampere Gamesin 2. päivän pitkämatka ja pitkät verryttelyt 1:30.

Viikko yhteensä 10:05

Muutamia tietoja lisäksi:

Harrastan suunnistuksen lisäksi hiihtoa. Kaudella 2012-2013 parhaat saaavutukseni hiihdon puolella olivat piirinmestaruus hopea ja paras hämäläinen Hopeasommissa (sija 26.). Laji valintaa en ole vielä tehnyt joten yritän kesällä harjoitella myös tulevaa hiihtokautta varten ja toisinpäin. Kesällä pyrin käymään ainakin kerran viikossa rullahiihtämässä ja teen keskivartalokuntopiiriä.

Perusviikkona käyn suunnistamassa kerran tai kaksi Pyrinnön järjestämissä harjoituksissa. Kesäisin on myös paljon suunnistus leirejä joilla suunnistusta tulee joka päivä. Talvella kehitän suunnistus taitoani katsemalla karttoja etenkin netistä (esim. World of o maps) sieltä löytyy paljon erilaisia ratoja sekä maailmanhuipuilta että tavallisilta harrastajilta.

Tämän kauden tavoite olisi päästä edustamaan suomea alle 16-vuotiaiden euroopanmestaruus kilpailuihin Portugaliin ja menestyä loppu kesän SM- kilpailuissa.

Haastaisin seuraavaksi **Anni Haanpään**, koska hän on tänä vuonna saaavuttanut jo kaksi SM-mitalia, jotka ovat varmasti kovan harjoittelun tulosta.

Pentti Puronurmi 1918 - 2013

Puro-Pena - Suunnistuskoulun isä

Vihollinen hyökkäsi mantereelta jään yli niemeen. Sillä oli ainakin 10-kertainen ylivoima. ” Niitä oli meren jäällä kuin muurahaisia. Ammuttiin sen kun ehdittiin, mutta aina vaan riitti niillä uusia ukkoja ja paljon, tosi paljon. Sitten ne yritti saarrostaa meitä mantereen puolelta ja me siinä jouduttiin vastahyökkäykseen niemen länsipuolelle”.

Oli helmikuun 27. päivä v.1940 Kannaksen Pullinniemellä. Vihollinen oli pannut kaiken peliin. Se oli koonnut miehiä ja kalustoa hyökkäykseen yli kuukauden ajan ja oli vakaasti päättänyt mennä läpi. Pienen Suomen itsenäisyys oli nyt vaakalaudalla, mutta helpolla vihollinen ei sitä tulisi murtamaan. ” Vaikka mikä tulee, niin tästä ette mene läpi”, oli konepistoolimies Pentti Puronurmi kavereineen päättänyt.

” Meitä oli kolme saman kiven takana. Siinä vähän aikaa kuunneltiin kranaattikeskitystä. Sitten kun tuntu, että menee vähän eri suuntaan, niin minä lähdin kiven kupeelle kontaten katsoakseni, meneekö ketju eteenpäin. En ehtinyt nähdä vielä mitään, kun tuli kranaatti siihen. Mulla oli ensimmäinen ajatus, että kuka löi päähän takaapäin. Kuuntelin, tunnustelin, rupesin selviämään. Yritin nousta ylös, pyyhkäisin naamaani ja huomasin että käsi oli aivan veressä. Sitten ruvettiin oman takin helmasta etsimään ensisidettä, jolloin huomasin, että oikeasta peukalosta näkyy luun pää. Koittelin muita paikkoja ja huomasin, että vasemman peukalon juuressa kämmenessä oli viilto, manttelin hiha oli halki. Ensin side peukaloon. Sitten Bergströmin side ja minun, molemmat siteet päähän mulle. Sitten tuntu vasemmassa kyynärpäässä kosteata, oli tullut verta, muskelilihaksesta sirpale läpi”.
”Odoteltiin ehkä 15 minuuttia, kun tulee hevonen. Kysyttiin sopiiko kyytiin. Hevosmies kysy, että ootteko haavoittuneita. Sanoin, että minä olen, kaveri on vain saattamassa. Hevosmies sano, että hyppää kyytiin, toisten päälle. Miten niin päälle, kysyin, mutta hevosmies sano, että päälle vaan, ne ei enää mitään tiedä, ne on vainajia.”

Talvisodan taistelua veteraanipäivänä muistellessaan Penan suun pielessä näkyi poikamainen virne: ” Hyvinhän tässä loppujen lopuksi kävi: Isänmaa säilyi ja mulla henki”. Mutta lähellä oli, todella lähellä, että Pyrinnön suunnistuskoulu jäi perustamatta.

Pentti Bäcklund (vuodesta 1938 Puronurmi) syntyi Helsingissä 23.2.1918. Isä- Bäcklund toimi kultaseppänä. Koulut Pena kävi Helsingissä. V. 1932 hän muutti Paltaniemelle, jossa alkoi viljellä Purolan tilan 9 hehtaarin peltoja. Lisätienestiä tuli tukkisavotoista sekä lasin leikkaamisesta, johon Pena oli myös saanut koulutuksen.

” Alkuvuodesta 1935 lähdin Malmin konepajalle hommiin. Serkkupoika Ormon Lauri oli siellä sorvaajana, hänen avullaan sain työpaikan ja asunnon. Tehtiin höyrykattiloita ja tästä sain pätevyyden veturialalle”.
” Olin käynyt Malmilla suunnistamassa kesällä 1937 pari kertaa. Lauri oli tekijämies suunnistuksessa Jyväskylän ajoilta. Hän järjesti konepajan kilpailut ja yllytti minut mukaan. Ensimmäisestä kilpailusta muistan, että tulin kakkosen sijaan kolmoselle, mutta muuten löysin rastit jollakin tavalla ”.

” Tampereelle muutin helmikuussa 1938. Olin töissä VR:n varikolla. Varikon toimisto oli siinä veturitalleilla, ykkös- ja kakkostallien välissä, siinä missä se on vielä tänä päivänäkin ”.

Vain reilun vuoden ehti Pentti olla töissä ennen kuin sotaväki kutsui. Oli kuitenkin ehditty perustaa varikolle pesäpalloseura, jonka nimeksi otettiin MAILA. Pelaajia siunaantui niin paljon, että perustettiin sekä ykkös- että kakkosjoukkueet. Pena oli kakkosporukan vetäjä ja syöttäjä.

Pena komennettiin Suomenlinnaan RT 1:een. Sota oli ovella, mutta Suomenlinnan santsarit eivät olleet siitä tietävinäänkään. ” Se oli aivan hirveätä höykytystä siellä Suomenlinnassa. Jälkeenpäin, kun sodan todellisuus tunnettiin, Suomenlinnakin tuntui lepokodilta”.

” Ensin oltiin Mäkiluodon linnakkeessa, mutta kohta tuotiin mantereelle. Perustettiin Kiveliön pataljoona. Minusta tehtiin konepistoolimies, olin kait jotenkin rivakka käänteissäni”.

Pataljoona vietiin kiireellä Kannakselle, missä vihollinen oli saanut sisäänmurron Summassa.
Vihollisjoukkoja pursuili joka suuntaan ja Penan joukko hiihti Vilajoelta Suomenlahden yli
Pullinniemeen, missä Iivana meinasi häneltä hengen viedä.

Jatkosodassa Pena toimi veturin lämmittäjänä ensin Tuntsalla, sitten Äänislinnan suunnalla.

Sodan jälkeen jatkettiin varikolla pesäpallon pelaamista. ” Miehiä oli kuitenkin hävinnyt komennuksille ympäri Suomea ja näin minä pääsin pelaamaan ykköseen”.

Penan esimies varikolla oli Laakson Eero, tallipäivystäjä. Eero, joka oli suunnistanut jo vuosia, houkutteli Penaa suunnistamaan, mutta pesäpallosta hän sai verukkeen olla menemättä.
” Kun 1948 ykkös-porukka alkoi hajota ja minua pyydettiin sen vetäjäksi, päätin, että pesäpallon sijaan alan suunnistaa”.
Kun Eero joka päivä Penan varikolla ilmoittautuessa oli kysynyt milloin hän mahdollisesti alkaisi suunnistaa ja aina saanut välttelevän vastauksen, niin yllätys oli suuri, kun Penan vastaus eräänä päivänä olikin ´vaikka heti `.
” Heti ei voitu mennä, kun oli työt, mutta töiden jälkeen samana päivänä mentiin. Eero opetti. ”

Eero asui siihen aikaan Käpylässä. Sieltä lähdettiin.

” Katsottiin karttaa ja miten suuntaa otetaan. Minulla oli marssikompassi, se saattoi olla armeijan peruja. Eero antoi pisteen, se oli helppo mäki. Sanoi, että hän menee edeltä rastimieheksi ja että lähde sinä 5 minuutin päästä ja yritä löytää minut. Löysin. Antoi toisen pisteen, taas löysin. Kolmas ja neljäs, sama tulos. Voi että innostuin.”

” Ensimmäisen kesän suunnistukset eivät olleet menestys, tuli paljon harhalenkkejä, paljon. Juoksin kovaa. Seuraavana keväänä päätin tehdä asiat toisella tavalla: juoksen hillitymmin ja satsaan suunnistukseen. Se oli oikea veto, menestystä alkoi tulla ” .

Tästä alkoi kansallisestikin poikkeuksellisen menestyksekäs suunnistusura. Penalla oli yli 50 SM-mitalia, joista 23 kultaista. Lisäksi hänellä oli pitkä rupeama jaoston johtokunnassa. Ratoja Pena laati satoja ja taas satoja, toimi useiden kansallisten kilpailujen kilpailun johtajana ja, mikäli aikaa liikeni, täydensi suunnistuskarttoja. Veteraanisuunnistajien Savisuvun tapaamisissa hän oli säännöllisesti mukana viime vuosiin saakka. Pena oli Pyrinnön kunniajäsen n:o 81.

Siviilityön Pena hoiti VR:llä veturinkuljettajana. Kuorolaulu oli aina Penan harrastusten eturivissä. Penan sydän sykki isänmaalle ja suunnistukselle.

Suunnistuksen kansallista historiaa ei voida kirjoittaa ilman lukua TP:n suunnistuskoulusta. Sen panivat alulle 1970-luvun alussa Eero Laakso ja Pentti Puronurmi. Kun Eeron voimat uupuivat, Pena jatkoi yksin. Pena oli oppilailleen lähes 30 vuotta paitsi idoli, mutta myös kuin isä: häntä arvostettiin, kuunneltiin ja toteltiin. Pena innosti, rohkaisi ja palkitsi. Jokaiselle hänellä oli aikaa, neuvoi rauhallisesti, kulki oppilaittensa mukana kilpailuissa, leireillä ja rastiviikoilla.
Tämän suunnistuskoulun ansioksi on luettava TP:n suunnistuksen uusi tuleminen kansalliseen kärkeen, josta ensimmäisiä merkkejä nähtiin vuosina 1979/80. Menestyksen myötä Penan suunnistuskoulusta tuli maankuulu.

Pentti Puronurmen pitkäaikainen ja pyyteetön työ hakee vertaistaan koko suunnistushistoriassa.
Sadoissa on laskettava ne suunnistajat, jotka Penan kouluttamina ovat tuoneet menestystä, mainetta ja kunniaa Pyrinnölle vuosikymmenien aikana, niin kansallisesti kuin kansainvälisesti.
Pena oli todellinen suunnistuksen kultasormi.

Pena on nyt poissa.

Me pyrintöläiset olemme menettäneet avarakatseisen ystävän. Nöyrinä tuomme kiitoksemme tälle suunnistuksen suurmiehelle, jonka saavutukset yltävät yli sukupolvien. Kiitos Pena.

Tuomo Juntunen

Halokeni Magazine

Hämärähommia.